

פיטר-פן וטינקרבל נפגשים אצל אלפונסו

הסיפור הבא שמתרחש בשנת 2008 באחד ממסעותי המאוחרים למרכז אושו בהודו. באותו הבוקר התעוררתי מוקדם ויצאתי לקבל את היום בגן הטרופי שבחצר "אלפונסו גסט-האוס". הזמנתי בדלפק קפוצ'ינו מהודי מנומנם וכשחיפשתי מקום לשבת, נפלו עייני מרחוק על פייה בדמות אישה: מלאכית עדינה בעלת כנפי שפירית שקופים ישבה למול אישה מבוגרת ופטפטה באמריקאית וליבי החסיר פעימה. יופייה טלטל אותי במידה רבה כל-כך שנאלצת לחזור לחדר ולהביא את משקפיי בכדי להעמיק מבט במצב.

חזרתי. התיישבתי. הבטתי שוב. נא... אין כנפים, זה כנראה היה תעתוע, אבל חוץ מזה מקסימה: זערורית, קצת יותר ממטר וחצי, דקת מפרקים, פנים קטנות ובתוכן שפתים דובדבן, שיער קארה עד לקו הסנטר עם פוני שובב מסורק לצד והיא משוחחת עם הדודה ואני עוקב אחרי כפות ידיה המתקוות שמציירות עיגולים באוויר, טינקרבל מלטפת בהילתה קשתות צבעוניות, ועייניה נוצצות ומבטה שובב, וליבי מאיץ דופק ואני מוצף באנדורפינים מחשב את סיכויי: ברגע זה ממש היא הגיעה להודו ואתה בעוד 4 ימים עוזב, כאן עוד תהיה התאהבות.

גמרתי את כל הקפוצ'ינו, נופפתי להודי בדלפק להכין לי עוד אחד, ואז - כמו לפי סימן מהבמאי - קמה האישה המבוגרת שישבה מול המלאכית והן התחבקו והיא נשארה לבד עם תיקה ענק. זה היה האות שלי לקום. פסעתי לעבר הדלפק, לקחתי את הקפוצ'ינו החדש שלי, והנחתי אותו לפני והכרזתי, "זה הפרס שלך".

היא הרימה עיניים והן נתקלו במבט הכי שובב, פיטר-פני, שיכולתי להפגין.

"את הלקוחה החמישים השבוע וזוהי דרכנו להודות לך שבחרת באלפונסו גסטהאוס". "תודה, אבל אני כנראה לא אגור פה כי אין לכם חדרים פנויים". "אין לנו חדרים פנויים לאנשים רגילים!" הכרזתי בתיאטרליות, "אבל לאנשים מיוחדים יש סעיף מיוחד בתקנון. אני רפיק". הושטתי כף ללחיצה ממוקד בלחרוט את שמה על לוח ליבי. "אני צ'אנדרה". היא אמרה ואני חזרתי עליו בהדגשה כאילו אני טועם אותן, "צ'נדרה... ורי פליזד טו מיט יו. תשתי את הפרס שלך..." הצבעתי על הקפה והכנתי את עצמי לפאנץ' שהשתמשתי בו פעמים רבות: "את יודעת למה הקפוצ'ינו כאן טעים במיוחד?" "לא, למה?"

"כי הם עושים אותו מחלב באפלו. את יודעת כמה קשה לחלוב באפלו? חחח..."

עיניה מצטמצמות בחצי חיוך, היא בוחנת את היצור הזה שכולו פלירטוט, פטפוט ורוח שטות, ואני מקפיד להביט לה עמוק בעיניים כדון ד'ואן מהופנט שמשיב לה חזרה כבמרָאָת קסם את יופייה הפנימי. זו טכניקה שלימד אותי מלך החיות: הסתכל דרכה, התפקס לא על עיניה אלא על נקודה חמישה סנטימטר מאחוריהן, כאילו המבט הבוהה הזה, המעט מטושטש, רואה לעומקי נפשה וכך המילים קולחות, "מתי הגעת לאושו בפעם הראשונה?" "באלפיים." "אני ב-95." "מאיפה אתה?" "ישראל, מה לא שומעים?" "בטח, יופי. גם אני יהודיה", "באמת! זה נפלא!" "למה?" "כי לא תבהלי כשתראי לי את הברית מילה".... והיא פורצת בצחוק והשולחן קצת רועד וטיפת קפה ניתזת.

אבקת הקסמים לא עובדת יותר

פעם היו לי כוחות על.

ורק עכשיו כשהם אזלו אפשר להתוודות: ידעתי ליצור מציאות, להגשים חלומות. הייתי קוסם. כשאנשים היא אומרים לי תודה וסחתיין על "אשרם במדבר", על "פסטיבל שיווה", על "פסטיבל זורבה הבודהה", על "אופטימיות קוסמית", "מצעד העשור", "מפלגת עלה ירוק"... הייתי מוריד את הראש ומודה בצנעה ובלב חושב, אהה, אילו הם היו יודעים כמה זה היה קל... כל מה שעשיתי היה רק לבזוק מעט אבקת קסמים על הראש של אנשים והם היו עושים כרצוני. היה לי שקיק של אבק כוכבים שקיבלתי מזמן כשהייתי תינוק. אני מניח שכל תינוק שיש לו אמא אוהבת ומשפחה מתפעלת מקבל חופן פודרה נצנצית קסומה שכזו, אלא שאני קיבלתי חופניים. ובזמן שלרוב הילדים האחרים החומר אוזל מתישהו, או שתוקפו פג או שהם מאבדים את השקיק, אני ועוד כמה ילדים נצחיים דפקנו את הסיסטם, מצאנו קונקשן לדילר שבשמים שהיה מְסַפֵּק לנו בהתבגרותנו עוד ועוד מהחומר המשובח בחינם. בהתחלה חשבתי שזה אלוהים, רק לקראת גיל 40 הבנתי שזה השטן אבל אז כבר הייתי מכור.

הסיפור הזה קורה באביב שלאחריו פגשתי את רותי, אם ילדותי, שעזרה לי להיגמל - בתהליך איטי - מהשימוש האובססיבי באבקת הפיות. היום אני מכור נקי. אך לפעמים מתגנב געגוע לסם... במיוחד בימי שיגרה אפרוריים שבהם אני חש כמו סופרמן בפנסיה. אבל לפני שהפכתי לאיש משפחה הייתי דייר אשרמים, סלב רוחניקי, שמסתובב עם שקיק של אבקת קסמים בכיסו ובזק ממנו נצנצי התאהבות על בנות מתחלפות ומזמין אותן להיות אם ילדיי. רבות מהן (אני מניח בכלימה) חשבו שאני פתאט, אבל חלקן - כמו צ'אנדרה, גיבורת הסיפור הבא - רקמו איתי רשת נרגשת של יחסים-קצרי-מועד שהתחילו תמיד בסערה רגשית וקמלו לנוכח קצה זנבו המינימלי של קומפלקס נפשי שהיה פוגם באשליה השלמות.

בדרך-כלל אחרי הסקס הראשון.

מוצ'ילה נפערת

בקיזור, אנחנו יושבים בקפה וטיק טק, שליק שלאק, השיחה בזרימה, ומבטי ההוליסטי שמופנה כזכור למעמקי נפשה בטריק דון-ז'ואנים ידוע מתחיל לאבד את האפקט ולנדוד מפניה, אל ידיה, אל גופה, סורק בגניבה שומות על צוואר, שיעור-יתר במורד הלחי, אניצי כסף בשיער, המוצ'ילה שלה מלוכלכת... בעצם לא כזאת מושלמת זאתי אבל חיובית וחיננית, ובלי לחשוב אני - מושיע דמיקולו שכמוני - מזמין אותה להניח את התיק הענק שלה בחדרי עד שתמצא לעצמה חדר והיא מסכימה בלי היסוס. בוטחת בי וכך אני רוקם לעצמי מלכודת לשלושה ימים.

"איזה ג'נטלמן," היא אומרת בהערכה כשאני מרים את תיקה העצום על כתף אחת וכמעט מתהפך אחורה. "כלום לא כבד למי שיש אבקת קסמים." אני חושף את סודי ומעיף בתנועה תיאטרלית נצנצים של קסם מעלינו. היא אומרת, "אתה יודע שבהתחלה, מקודם, הייתי בטוחה שאתה אח שלי, אתה ממש דומה לו", ואני עוצר ודופק בה מבט דרמטי, "זה קטע שאת אומרת את זה. אני הייתי בטוח בהתחלה שיש לך כנפים", ובזמן שאצבעותי מפשפשות אחר המפתח לחדר אני מוסיף ומתוודה, "היתה לי פטה מורגנה שאת פייה". "אני באמת פייה" היא אומרת בצחוק, ותרה בארנקה אחר תמונה של גבר צעיר שאכן מזכיר אותי. "תראה, זה בול אתה".

בתוך החדר צ'אנדרה מבינה שיש רק מיטה אחת. היא פונה אלי בשאלה ואני אומר "קחי את הצד השמאלי" ובזמן שאני נחפז לאסוף מגבת, אריזות חטיפים, ואת בגדי המפוזרים, צ'אנדרה מחליטה פתאום לפתוח את תיקה הענק כדי לפשפש בו אחר איזה ספר שאני חייב לקרוא, ובתוך כך היא מפזרת עשרות אריזות של ויטמינים ותוספי מזון, ושפע ספרי self help שעל כריכתם גורו מחוייך (שאותו היא פגשה בסן פרנסיסקו ואני חייב ללכת לסדנה איתו), ואז היא פותחת את שק הכביסה שלה ובו תחתונים מגולגלים... ולמראה עולמה הפנימי המבולגן אני בורח לרגע למקלחת, מרגיש ממש מותקף: TMI גיברת! טו מאצ' אינפורמיישן! בואי נשאיר קצת מיסתורין? הגבר שצריך ספייס משתלט עלי ואני נלחץ, לא יודע אם לחכות לה, מסתובב

במעגלים מנסה לאסוף כסף, טלפון, ספר, משקפיים כדי לצאת לאשרם, ופתאום לא מוצא כלום בבלאגן שנוצר אז אני נעמד מחוץ לדלת ומכריז, "אני זז" והיא - לא קולטת שעוד שניה אני נמלט ממנה - נעמדת לידי ומתחילה להקריא לי את הכריכה האחורית של הספר של הגורו מסן-פרנסיסקו ואני אשכרה מתחיל להזיע כי המדיטציה של הצהרים מתחילה עוד רגע ואז נועלים את השער והיא נורא רוצה למצוא איזה צמיד שהיא קיבלה מהגורו ולכן ידיה, כמו במופע סרפטיז, פותחות וסוגרת ריצ'רצים בכבודתה, מפשפשות בתאים פנימיים, כאילו שהחיטוט החושפני למולי בתיקה הפעור מעניק לה איזה קיק, ומרגע לרגע מסכי האשליה נופלים ואני רואה שהיא בעצם בכלל לא יפה. כלומר רגילה: יהודייה, נירוטית מידי, צנומה מידי, שינים קצת צהובות, שומות על צואר, ציפורן האגודל רחבה וצרה - אויש, נו באמת! כאלה יש גם באשרם במדבר!

"אינך יכול להטיל אשליה של שלמות אלא רק על מה שאין לך" ציטט לי פעם החבר תומר פרסיקו את אחת מחכמתיו של הבודהה. ובמקרה של צ'אנדרה, מהרגע שהיא פערה את המוצ'ילה שלה בפני צעיפי האילוזה נפלו ברעש גדול וכל יפיפותה התגלתה כהקרנה פרטית של עולם הדמיון שלי. שוב מצאתי את עצמי מתנגש חזיתית עם אמת גדולה שאני תמיד בוחר לשכוח: אבקת הקסמים שלך היא אבקת אשליות. כמה גבוה אפשר להרים כלום? ועכשיו אתה, שכל כך צריך ספייס ושקט, תקוע עם האמריקאית הפטפטנית והמבולגנת הזאת.

לפני שיצאנו היא פתאום ביקשה רגע להכנס למקלחת להחליף בגדים וכשיצאה בחזיה ותחתונים לחטט שוב בנרתיקה הפעור הבחנתי שיש לה גם גיבנת קלה. התאהבות לא תהיה כאן. וזה סופי.

40 דקות זה לקח הפעם.

בלילה הראשון הלכנו למסיבה באשרם. כל הערב שמרתי עליה, הכרתי לה אנשים, הבאתי לה שתיה, אבל גם בחושך לא הצלחתי לתת בה שוב את המבט המוקסם הראשוני, זה שרואה אאורה צבעונית ולא שומות בצואר. משהו בדיבור המאונפף שלה עצבן אותי, ואז לפעמים היא היתה פתאום מלחששת, מדברת בקול עמוק גרוני שבקושי הצלחתי להבין. בסוף הערב מצאתי מפלט בחבורה של ישראלים וכשהלכנו כולנו לעשן משהו, היא כמו אחות מתלהבת ביקשה לבוא, ואני כמו אח גדול הודעתי לה שלא, ונתתי לה חיבוק, את המפתח לחדר, סובבתי אותה על צירה, דחפתי בכיוון הגסטאהוס ויצאתי לישיבת עישונים משוגעת שבסופה נהייתי דולפין.

הדבר היה באישון ליל. חזרתי מהישיבה מסטול גמור ובלי לצחצח שיניים צנחתי למיטה ושקעתי בעילפון הזייתי שבו ראיתי שוב את הפייה מחצר הגסט-האוס. צ'אנדרה בדמותה הראשונה חזרה אלי: היא ישבה בחצר הטרופית והיתה לה מניפת נוצות טווס שהיא נענעה חרש, משיבה עלי עשן מתוק של קטורת צבעונית

וכשהתקרבתני והיא עצרה אותי בתנועת יד מהירה ובהבזק התנדפה באויר מותרה אחריה התנשמויות של אויר חם ואז התמונה התחלפה והיינו בשמיים שני ילדים מיתמרים בתעופות משולבות, אבק פיות נוצץ מסתחרר מסביבנו בריקוד וכך התעוררתי מהחלום וגיליתי שאנחנו בעצם מתגפפים מתוך שינה ואני מתחכך בה עם זקפה אדירה ולא רוחנית בכלל, ושוב התהום הפעורה בין הארצי הקשה למול השמימי הענוג, וניסיתי לחזור לפייה בחלום אבל נשיקותיה הדביקות ושוקי רגליה הדוקרות הצמידו אותי למציאות ולא יכולתי להפסיק לדחוק עצמי לנגדה ולהשתפשף בה עד ששכבנו. וגמרת. ונרדמנו.

רגע של חשבון נפש.

אני רוצה להגיד משהו על המניפולטור, זה שמשתמש באנשים. אומר כך: השמרו לכן בנות מגברים מקסימים מידי. מלטו נפשכן מבנים שכובשים אתכן בערב הראשון כי הם שחקנים – לא באמת.

אני יודע – יש לי את זה. זה חלק נפש נרקסיסטי שכשהוא משתלט עלי, אני מוצא בדיוק מאיפה להכנס ואז מפעיל את כל הכוח שלי. אני זוכר את אפורוה באשרם במדבר צורח לכולם במעגל בוקר, "רפיק הוא מניפולטור! איך אתם קונים את ההצגה שלו!" ואני יושב למולו נועץ בו עיינים תמימות, נותן לו להסתבך יותר עמוק באמת שרק הוא רואה.

המניפולטור הוא השחקן המושלם, יש לו צ'ארם, יש לו טכניקות, הוא יודע לזייף רגשות שאנשים לא יודעים שאפשר לזייף אותם בכלל. אין "אני" למניפולטור ולכן הוא השחקן המושלם. יצרתי את עצמי בעבור צ'אנדרה בדיוק באופן שהיא רצתה שאהיה. מהרגע שנדלקתי עליה ועד שהבנתי שהיא לא זה עברה פחות משעה שבה הרבצתי בה את כל המניירות שלי. זה היה פיתוי עילאי, האמנתי לגמרי לסיפור של עצמי. הרי בדיוק ככה, עם הגרנדיוזיות הזאת, גייסתי בעבר צוותים להפקותיי, אשרמיי,

ופסטיבליו; אבל עם חזון קוסמי ועיינים בורקות לא מוצאים זוגיות ולא עושים חברים. ומכיוון שלכל שבת יש מוצאי שבת, ומכיוון שאי אפשר להישאר במצב רגשי מעורר לנצח, יוצא שתמיד בסוף האשליה מתפוגגת ואנשים מגלים את האמת עליך. כמה זמן אפשר להוביל את העדר רק עם כוח הצ'ארם?

החטא ועונשו

למחרת קמתי מוקדם, המוצי'לה המעצבנת שלה עדיין שרועה על חצי מהחדר. חמקתי בשקט ויצאתי לאשרם לשחות בבריכה ואחר-כך לארוחת בוקר שאחריה הלכתי לשבת שעה בויפאסנה ובכל מקום אני פונה וחוקר ושואל חברים אם הם יודעים על חדרים שמתפנים בקרוב. הייתי חייב להפטר ממנה. לרגע ראיתי אותה עוברת מרחוק וחמקתי בזריזות לאיזה בניין. לפני ארוחת צהרים יצאתי עם חבר על אופנוע לראות חדר להשכרה בשביל הדיירת שלי אבל הנכס היה אפלולי ומסריח וידעתי שזה לא. אז חזרנו לאכול צהרים באשרם ואני מוטרד, מסתכל לצדדים, מחפש אותה, מצד אחד דואג לה, מצד שני קולט שאני מפיל אותה לתוך בור. ממש הרגשתי שהיא אחות. בא לי לדאוג לה, להגן עליה, אבל זכר הסקס שעשינו גרם לי צרימה של גילוי עריות.

כשפינינו את הצלחות בסוף הארוחה היא צצה פתאום וקפצה עלי בחיבוקים וצהלות, ואז הזמינה אותי לסמוקינג-טמפל להגיד לי תודה על הכל, ואני כבר לא יכולתי להביט בה. אשרמים עושים את זה. מאיצים תהליכים. אני יודע, חייתי בשלושה. סך הכל 11 שנים מחיי עברתי במרכזים רוחניים בהם מצד אחד מתרגלים מדיטציה לחיבור לפן העמוק והמתמשך של המציאות, ומצד שני כל היום ריגושים, וליחשושים, וריכולים וחישמוקים. והיא יושבת לצידי ומספרת לי שטויות ריקות, ומבטה כל הזמן מחפש אישור ומקבל התחמקות, ורגליה מתחככות ברגלי ואני נרתע, והיא שואלת מה בא לך לעשות עכשיו... משהו במבט הראשוני שלי, זה של המעריץ המוקסם מבוקר יום אמש, ההתפעמות של מישהו שראה פייה; זה קנה אותה. היא התאהבה בו! במבט! דרכי היא ראתה את עצמה יפה ומיוחדת ועכשיו היא עושה כל מיני שטויות כדי לקבלו שוב ולא מבינה: המיסתורין הלך לבלי שוב. התהפכתי.

ואז סיפרתי לה שנסעתי עם חבר לראות עבודה חדר להשכרה ושהוא היה מסריח והיא מאד התרגשה מהמחווה ועייניה הוצפו, והיא אמרה לי שאני מקסים, והתמימות שלה פתאום הציפה אותי וגל של רוך עלה בי, לפני התארכו, ועייני התעגלו, וגוש עלה בי וחנק לי בגרון והצלחתי ללחוץ החוצה כמה דמעות, כי באמת, איזה אדם חרא אני, ואיך זאת אוהבת אותי, ולמה אני לא אוהב את מי שרוצה אותי, והיא מתבוננת בדמעוטיי במבט מלא חמלה ואוספת אותי לחיקה ואנחנו מתנשקים ברוך אינסופי ומידי פעם עוצרים ומביטים בעיינים ואני קולט את עצמי שוב נותן בה את השטיק וחלק בי צועק עלי, אידיוט תפסיק! הרי עוד שניה שוב תתחלף לה! אבל זה היה גדול על זה שרוצה להיות נערץ, והלכנו לדשא שמאחורי המרפאה והתיישבנו בתנוחת טנטרה זו על זה, ושוב נתתי לה לעוף עלי.

נפרדנו לפני שנכנסו לאודיטוריום למדיטציית הקונדליני ואחר-כך ביקשתי לקחת ריקשה לרחוב הראשי לקנות מזדווה. היא כמובן ביקשה להצטרף אלי למסע ואני כרגיל הדפתי ואמרתי שאני רוצה להיות לבד וראיתי ישר שהיא נעלבת ונסגרת וממקום של ריצוי אמרתי שאחזור מאוחר יותר ושאוּלי בערב נצא לאכול משהו ביחד וכשהיא חייכה בעצב ביקשתי בנימוס שרק תקפיד לסגור את תיקה העצום או שתזיז אותו הצידה כי זה מפריע לי.

חזרתי בחצות הליל. איכשהו התגלגל לי הערב אחרת מהמתוכנן ואז לא היו טלפונים סלולרים כמו היום, אז לא היה לי איך להודיע לה על ההברזה, וכשנכנסתי בלילה לחדר החשוך, שקט כמו גנב ואשם לא פחות, מעדתי בטעות על המוצ'ילה וזרכתי על תיק כלי-הרחצה שלה והיא התעוררה מהרעש והדליקה את האור והתיישבה במיטה וכך גילינו שבקבוק קרם-הלחות השפריץ מנה הגונה של משחה ורודה על כל הבגדים ובשעה שאני חמקתי למיטה, מנותק וסגור, היא פתחה מכבסה במקלחת, ממלאת ברעש מים לתוך דלי, ממלמלת לעצמה מילים קשות שהיו בטח מכוונת אלי, כנראה על זה שאני אנוכי, נצלן ומתחלף לה כל הזמן, מתקרב ונמנע, ואני קפוא במיטתי מעמיד פני ישן וכמובן לא מצליח להרדם כי מישהו אחד בי כועס, ומישהו שני בי מרגיש אשם, ומישהו שלישי שמח לאידה: החטא ועונשו.

בבוקר היא יצאה למדיטציית דיינמיק ב 06:00. איך שנעלמה, קמתי אחריה, ובקור רוח של פסיכופט יצאתי מהחדר ונעלתי את הדלת ולקחתי עמי את המפתח במקום להשאירו במחבוא המוסכם. צ'אנדרה, הפייה הזנוחה, חזרה מהמדיטציה ונשארה תקועה בחוץ, חיכתה לי וחיכתה ובצהרים כשהגעתי מצאתי שהנרתיק הענק והמרגיז שלה כבר לא היה שם. בקבלה סיפרו שהיא הגיעה אליהם לבקש שיפתחו לה במפתח המאסטר וכשהבחור הלך איתה לפתוח את הדלת וגילה שאני מארח מישהו בחדר הם צירפו לי לחשבון עוד 2,400 רופי על שני הלילות שהיא ישנה אצלי.

החטא ועונשו. אכן.

ביומי האחרון הלכתי לאשרם להגיד שלום. התיקים היו כבר ארוזים והמונית היתה מוזמנת, ישבתי בסמוקינג-טמפל לסיגריה אחרונה כשפתאום ראיתי את צ'אנדרה עוברת ועייני נפערו: היא שוב עם הכנפיים של השפירית! איך? איזה הזיה... קפצתי לתפוס אותה ולהגיד סליחה על הדלת הנעולה וכבר התחלתי להלביש על עצמי את המבט אבל כשהיא הסתובבה קיבלתי ממנה קור מצמית. התחלתי לדבר מהר ולנסות להתנצל וללרלר אבל היא רק אמרה לי "יו אר סייקו רפיק" והלכה.

יו אר סייקו. הרהרתי בזה כל הדרך למומביי. מהמראָה הצלולה שהיא הציבה מולי נשקפה דמותי במלוא עיקומה. חשתי חרטה אמיתית לא רק על אקורד הסיום של היחסים שבו הוכרזתי פסיכי, אלא בעיקר על אקורד הפתיחה ועל ההצגה הנצלנית שעשיתי לאישה תמה, חיננית וטובה כזו. אבל אם את כל אלה הייתי יכול

לפטור כשיעור, כפרת עוונות, הזדמנות לתיקון, היה משהו אחד שהוריד אותי עמוק ללא נחמה: ההבנה שאני, כמו כל נרקומן, השתמשתי בחומר עד שהוא התחיל להשתמש בי. עכשיו כשאני תלוי בו, לא יודע את עצמי בלעדיו, אני מגלה שהוא בעצם מרעיל אותי. הסתובבתי גמור בטרמינל, היה לי גוש בבטן שכמעט הכריע אותי. חלש ועצוב המתנתי בגייט, עליתי שפוף לטיסה. אבקת פיות זה קיצור דרך שמאריך את הדרך. ואני שונא אותו, אבל כבר לא מכיר את עצמי בלעדיו, ושאני צריך לוותר על אוצרי אם אני רוצה אהבה; כוחות העל שלי מכסים בעצם על חולשת-על.

אחרית דבר

בסוף אותה שנה הכרתי את רותי וישר נכנסנו להריון. ואז הריון שני. ברצף. שמתי את שקיק החומר בצד והתפניתי לשתי התינוקות, וכשחזרתי אליו אחרי שש שנים גיליתי שתוקפו פג. לראיה: ניסיתי לחזור לעשייה ציבורית אבל הסתבר שבלי החומר אני לא יודע לעשות את זה. התרוקנתי מנכסיו: את שיווה מכרתי לעמותת דרך גבר, את כנס הטנטרה ביטלתי, פסטיבל זולה נכשל, הספרים נמכרו פחות מהמצופה, הסדנאות לא התמלאו, לפעמים הייתי פוגש אישה יפה ובאוטומט מכניס יד לשקית ועושה מעל ראשה תנועות של בזיקה אבל לשוא - היא לא שמה לב. סופרמן בבית אבות. פיטר-פן המקליש. משבר אמצע החיים התנפל עלי עם כל תסמיניו: השיער המאפיר, כאבי הגב התחתון, הגבות הפרועות, השמיעה שנחלשה. "השיא מאחוריך חבוב" אמר בלעג הקול שמנה בכל בוקר את גרגרי החול האפרוריים של ימי השגרה, "ודווקא עכשיו הדילר שלך סגר את הבאסטה".

ארבע שנים אחרי אני נקי מהשימוש. יש לי התמכרות חדשה - הרגילות. אני עף על הבינוניות שלי: גר בבית בורגני באחד מערי הפרוורים, מסיע ילדות לחוגים, נרדם מול נטפליקס בערבים, הפכתי לאדם בלי אינסטנט-צ'ראם אבל עם משפחה ובית.

בדיעבד עשיתי דיל טוב.